

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput V. De piis quibusdam devotis que scriptis, quæ Ven. Virgo Sor
Joanna post se reliquit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

mina in nobiles triumphos Victoria-
rumque trophæa esse commutata: Il-
la item inquit, jam te pacem quietem-
que consecutam, jam te vicisse felici-
ter, jam te per gratiam DEI trium-
phasse, ac denique jam te in æterno DEI
regno cum sua Majestate regimen fe-
licis auspicio inchoasse.

ICAPIT V.

*De piis quibusdam devotisque scriptis,
quæ Ven. Virgo Sor. Joannæ post
se reliquit.*

*Hi homines
sæpe etiam
salamque
cum DEO
loqui so-
lent.*

Pis quique DEO dedit ac spiritui
addicti homines, non solum ore-
tenus, sed & scripto student cum
DEO colloqui, ad conservandum eam
ratione incensum spiritus sui vigorem
ardoremque ejus tantisper refocillan-
dum. Optimum hoc amantium in-
ventum famula Christi sæpius exer-
cuit. Multa quidem illa spiritu plena
scripta reliquit, quæ tamen lucem non
aspexere, quoniam piæ quædam per-
sonæ thesaurum istum reperere, san-
ctæque avaritia tenacitateque illum,
velut alterum Evangelicum thesau-
rum occultum habent. Quare hic ea
duntaxat in medium proferre volu-
mus, quæ propriâ ejus manu fideliter
conscripta reperiri poterint, suntque
sequentia.

Quæritæ voces solitariae amanti-
animæ in sui dilecti absentia. O ho-
nor animæ, humilis tuæ mancipatæ
ubi Ancillæ, quare ita in tenebris eam
relinquis, cum tamen tu sis lux ejus?
Cur ita radios divini vultus tui ab-
scondis, meque relinquis implexam
in dolorosa abyssos, plena anxietate mo-

lestiæ ac pressuris ob pœnam absen-
tiæ tuæ? Video alios omnes & te non.
Cerno illos, qui me lætificare neque-
unt, cumque intueri nequeo, qui so-
lus animam meam gaudio replere po-
test. Illos habeo socios, qui solitudi-
nem præstare mihi nequeunt, & de-
est mihi illius gratissima præsentia, qui
mihi diurno nocturnoque cruciatum causat.
Magno studio & intimis animæ meæ
attendo, si fortè vel brevè verbulum
audiam, at verò auditus mei fœditas,
maximæ hujus gratiæ digna non est.
O unicum bonum meum, cum nul-
lum extra te solatium reperiam, nul-
lumque pro me aliud solatium esse
queat, neque etiam à te me separare
possum, & ad te vehementissimâ vi a-
moris anhelo, ita ut nunc omnes ani-
mæ meæ potentias reperiam aduna-
tas, quæ alioquin variis multisque
modis solitæ sunt dispergi, & quia ex-
dem, dum denuò te requirunt, nunc
in me congregatæ inveniuntur, ubi te
post separationem suam deservere, id-
circo desiderium animæ meæ novas
adeptum est, vires, deprehenditque
quod angusta habitatio illi perquam
sit molesta & gravis, cuperetque, ut
videretur, anima in pectore dilatari, ac
si illic conclusa perdurare nequeat,
velletque patiter pondus peracerbæ
hujus molestiæ & gravedinis, quæ de-
bili cordi incumbit, deponere, ideo-
que cogitur cor conqueri, teque de-
nuò quærere. Notum tibi est, mi DE-
US, quale hic solatium habere pos-
sem, quodque tu solus unicum bo-
num meum, illud ancillæ tuæ præsta-
re queas. Multum illud, quod mihi
ex te præbes facit, quod citra ullam
hæsitacionem ambiguitatemque fa-
verè

meri cogar, Majestatem tuam perfidiam meam minimè attenturam: quodque tu ne momento defines Dominus meus unicumque animæ meæ bonum esse. In tantum quoque laborat satagitque anima mea, ut fidenter intelligere asseverareque possim, quòd cum divina gratia tua, ego ne uno momento desinam esse tua, quodque te totum mihi dare debeas, quandoquidem donasti mihi ut ego tui unius desiderio ardeam, absque eo quod huic desiderio ullam aliam appetentiam immixtam comperiam. An hæc nescis, DEUS animæ meæ? Non vides quod hæc in anima mea sic inveniantur? Egone te fallere queam? JESU viræ meæ? Compertum tibi quoque est de me, quod unum inter alias res omnes, quæ mihi majori sunt solatio cum quid tibi loquor; aut offero me ad aliquid pro te agendum, aut mea desideria tibi expono, sit cognitio, quod te fallere non possim, tamen si memetipsam deciperem; & ita soleo tibi loqui. O quantus est honor animæ meæ, mi Domine, intueri, quod veritates cordis mei, & reconditissimæ res animæ meæ, tibi magis notæ sint quàm mihi! Quodque cum tuæ Majestati hæc propono ac offero, jam tibi cognitum sit, quid in me habeas, vel postea sis habiturus, item que quòd nihil tam certò sit futurum, quàm id, quod cognitum tibi fuit, & jam nunc est notum, vel æternaliter tibi cognitum erit, & quod te magis quam me ipsam amem, & vix de hoc dubitare possim, quantumcunque etiam ipsa me improbam atque inutilem deprehendam, & agnoscam. Nam quid dari queat, quod tui cau-

sa peragere refugiam, et si adversum illud mihi esset, modo malitia mea cum beneplacito tuo convenire queat? Quid tuæ voluntatis unquam sit, quod meæ non placeat? Quandoquidem bonitas tua lucem animæ meæ contulit, summaque felicitatis cognitionem, quæ in adimplerione tuæ divinæ voluntatis inclusa est, absque eo, quod contempnibilis hæc Creatura augeat ulli rei metas sineque præscribere. Domine ne avertas divinos oculos tuos à me, ne totum Animæ meæ bonum emarceat & exareseat, tuo quippe sublimissimo aspectu cuncta crescunt atque proficiunt, sine hoc verò nullum subsistere bonum potest.

Aliud colloquium ejusdem argumenti.

O bonum immensum animæ meæ, quæ ad te noctu diuque intimo sui cordis amore suspiravit teque concupivit! Quandoquidem tu excelsissime Domine, qui magnus es super omne id, quod magnum dici potest, dignatus es oculos tuos conijcere in rem adedò vilem, tuusque amor tam se latè extendit, ut tibi complaceat tam vilem contempnibilemque amare creaturam, quamvis eò quòd tua sit, meritò æstimari queat. Poterit igitur hic Vermis tuus tecum loquendi audaciam sumere, tibi cordis sui vulnera detegedi, quæ tibi ò spes mea nota sunt, qui te ipsum vermem appellare voluisti & opprobrium hominum, quò scilicet illi, qui id ipsum sunt, ad te venire non reformidarent. Fuisti tu equidem vermis & opprobrium hominum, quia uti dixisti ita factum est: dum

dum malitiam eorum noxasque tollens, eandem pondere innocentissimos humeros tuos onerasti, humiliatus usque ad mortem, mortem autem Crucis. Nescio quānam cuncti sensus in suā abjectionis abyssō non dispareant, in consideratione, quod tu humiliaveris te, qui nullum peccatum fecisti nec facere potes. In summa, tua te ad hoc permovit bonitas, quæ potentior est utique quā hōminum malitia. Beata fors parsque eorum, qui benignitatis hujus fiunt participes! At verò tu ô dulcedo nostra, quonam pacto mihi ab Adami amaritūe discedendum, aut contra eam agendum, nisi tibi dolores meos universim proposuero? Inter horti amœnissimi divinarum proprietatum flores, signatam reperio Benignitatem, ceu primam, præcipuam efficacissimamque ad corda immutanda. Cerno quod parvula corona apiculæ, maximam in floribus dulcedinem reperiunt, quod nimirum ab eis dulcissimus noster cibus proveniat, & lumen, quod tenebras nostras illustrat. Mirum sanè non est, DEUS meus ac bonum meum, quod cum misera Creatura tecum vult colloqui, nullum conveniens verbum reperiat, dum è miseræ suæ abyssō tuam in comprehensibilem Majestatem contempletur. Ego te ex profundo meæ precor, aspice, oro, cor meum, quod jaculo amoris tui transfixum est. Intue-re illud, ô Domine, finem que fac evagationi, abstrahendo illud ab omni, quod tu non es, ut id totum uni tibi vivat. Ne sinas meas impotentias imbecillitatesque tantum prævalere, ut mihi hoc neges, quando Crux tua

sanctissima tam potens est, ut mundi totius mala emendare queat. Præsta mihi ô Gloria Patris tui, splendor ac pulchritudo, quod à te postulo. Cōpatere mihi eò quod nullam ferre sciam afflictionem quod si scirem jam debile cor meum disruptum fuisset, vita finem haberet, atque præ doloris vehementia adjecisse id, quod violentâ oppressionē possidet, veluti est habere aliquid quod tuum non sit, aui ad tui divini beneplaciti normam, quod sanè jugum est importabile, tamque grave pondus, ut sola tua Omnipotens manus illud relevare queat. Tolle grave onus istud à me, depone illud, releva me ab eo immensum bonum animæ meæ, atque si tibi placet, onera me omnibus aliis ponderibus, quæ extra jam dicta, gravia passim grandiaque censentur, unâ cum omnibus tribulationibus, quæ falsò tales dicuntur, ac pro talibus à mundo habentur, cum ex tamen à Sanctissima voluntate tua proveniant, atq; à manu tua pro salutari medicina, charæ filiæ tuæ & ancillæ donantur. O quam grata foret animæ meæ dies illa, in qua huic meæ petitioni assensus præberetur, O quam avidè præstolatur humilis ancilla tua illum, quem millies magis quàm seipsam amat! O honor meus, an fortè tibi volupe est ab inaccessibili tua luce, quam inhabitas ad excruciatum cor respicere, quod te impendit diligit, suosque in te oculos conijcit, suas ut tenebras in claram lucem serenamque diem commutare possit? Videtur sic esse, quando quidem tu nube voluntatis tuæ, lucis radios ita obtegis, ut anima mea vix perspicere que-

et, an tuum amabile me brachium feri-
 at, atque ita dolor ac tristitia auge-
 atur. Cū in etenim inobedientia mea
 pœnam benè mereatur, non facilè
 dignoscitur, an severitas hæc à Justi-
 tia tua, an verò à misericordia prove-
 niat. Misericordiam dico omne id,
 quod efficit, ne tu amittaris, tametsi
 esset illud acerbissima etiam Inferni
 pœna. Appare mihi nunc ô Sol me-
 us! Oriaris in me ô Aurora lucis, at-
 que si necesse est ut infirmum cor me-
 um purificetur ac emundetur, præque
 meris afflictionibus distiliat, fac ut ita
 fiat, siquidem ad gloriam tuam hono-
 remque id cedit. At verò suo tempore
 veni mihi leniter ac suaviter in auxi-
 lium, ô Domine, refrigerante, leni-
 que vento S. tui Spiritus, ut ita me a-
 nimè ad patiendum. Cœlum citiùs in-
 vertatur, Abyssus os tuum aperiat,
 meque vivā absorbeat potiùs, quàm
 ut anima mea vel punctulo uno dis-
 cedat, seque separet à tua SS. volun-
 tate, & à conformitate atque consen-
 su, quem habere cum ea debeo. Pre-
 me ac onera ô mi Domine ac vita
 mea, pro beneplacito tuo, fundum
 istum ac fundamentum, imponeque
 illi gravissimum pondus, quod in ve-
 niri potest, id namque cupit, & huc
 anhelat anima mea, & omne id quod
 tibi cum primis placitum gratumque
 fuerit, desiderat. Volo pœnas dolo-
 resque ferre, si voluntatis tuæ est ut
 pœnas sustineam, Volo vivere, si vis ut
 vivā, volo mori, si tibi adlubet;
 ut moriar Tua Joanna.

* *
 * *

*Quæ ratione Ancilla D. Joanna ex di-
 vina institutione Cellulam Eremiticam,
 turguistoliumque in seipsa
 construxerit.*

TUrgiolum hoc anima mea esse
 debet, cor verò Ara, super quam
 locandus mihi est Christus Servator.
 Altare hoc habet ex latere alia duo
 Altaria, super id quod dextram tenet,
 consistit sanctissima Angelorum Re-
 gina ad Crucem, altera ex parte stat
 meus Seraphicus P. S. Franciscus. Ego
 Ascetria, seu Cellæ sum incola. Clavis
 Cellæ hujus est omnium temporane-
 arum rerum oblivio. Materia è qua
 constructa est hæc Cella, Crux est
 Christi Redemptoris nostri, videlicet
 objectum ejus SS. Passionis. Forami-
 na seu dentatæ hujus clavis incisuræ,
 sunt figura patentium quinque vul-
 nerum Christi. Sunt etiam illic an-
 cillæ, quæ ad servitium solitariae am-
 bulant & moventur & stant, nimirum
 potentiarum animarum, quæ etiam ejus
 Cellulæ clavem habent. Quando igitur
 illæ Cellam referant, hoc fit, ut Ascet-
 riam eo pacto suæ obligationis er-
 ga Dominum, uti & concessarum sibi
 gratiarum, & misericordiarum exhibi-
 tarum, unâ cum periculis è quibus
 eam eripuit, commonefaciant. Intel-
 lectus attendit quæ primis, observat-
 que Dominum, quò nimirum exer-
 cere se norit, ut opera, DEO accepta
 existant. Voluntas amore DEI tota
 occupatur, sine ullius creaturæ ap-
 petentia. Memoria porro est malle-
 olus ostiarius, qui ceteras potentias
 suis ictibus ad exercitationem, præ-
 xim atque bona opera excitat, Mure-
 eti-

etiam fortiambitur hæc cella, firmissimo scilicet proposito citius moriendi, quam D. offendendi. Est in hac etiam Cella Horologium horarium quadrantumque pulsu ac significatione distinctum, ut per hoc brevis ævi annorumque hujus vitæ commoneat, utque Conscientiam perscruet, ubi scilicet divinum servitium neglexerim, aut in Choro alijsque Communitatis actibus errore lapsa fuerim, neque DEI præsentia subdlexerim. Insuper adhuc Cella illa lampade instructa est, oleum quod intus ardet, est amor proximi, lychnus ardens est fides, ignis verò seu flamma est dilectio DEI. In hac itaque taliter, Domino docente constructa Cellula; sua Majestas me degere jussit, neque ulla re aliâ occupare. Similiter Domini præceptum est, ut in Cella illa hortum multis floribus confutum habeam: videlicet virtutibus Humilitatis, Obedientiæ, Charitatis, Paternitatis, vili ac nihili meimetipsum pensionis, oblivionis creaturarum, firmæque in eum solum spei. Exerceo me ut virtutes has curem & meliores efficiam. Majestas divina mihi gratiam tribuat, in aliquo serviendi & complacendi,

Quid anima nunquam non perpendere debeat.

In præcedenti vita malum quod fecit, dixit, aut cogitavit. In præsentibus brevitate vitæ & quod ei singulis diebus una vitæ elabatur. Ad hæc quàm difficulter perveniatur ad beatitudinem æternam, quamque pauci mortalium salventur. In vita altera horrendamors, severum Judicium,

pœnæ inferni eorumque æternitas. Gloria Cœlestis cum sua æternitate. *Res quatuor, quarum anima meminisse debet ne peccet.*

Mortis, Judicij quod illam sequitur, Beatitudinis, quam boni homines consequentur. Semper in DEI stare præsentia, cum sancto quodam timore & consideratione, quod omnia divinis ejus oculis pateant.

Meditatio post S. Communionem, & quemadmodum tunc anima se exercere queat. Post S. Communionem ante omnia Christo D. gratia sunt agenda, illeque offerendus est SS. suæ Mariæ, in purissima ejus Conceptione ac Nativitate, uti & in Conceptione d. vini suæ Filij, quem in purissimo suo corpore concepit. Omnes illius Virtutes, cuncta ejus exercitia, & quæ g. sst usque ad suam Coronationem in Cœlis, Domino sunt offerenda. Postmodum gratia Domino agenda, prout illi gratias egere, aguntque 9. Angelorum Chori, Patriarchæ, Prophetæ, Apostoli, Martyres, Confessores, Virgines, omnesque alij Justi & Sancti, qui ejus gratia gloriæque sunt participes. Et quia totum hoc necdum satis est; offerenda sunt Patri æterno gratiarum actiones SS. ejus Filij, à momento suæ Incarnationis, usque dum in Cœlos profectus est. Post hæc rogandus est divinus hospes pro venia, ob præparationem, exiguam habitaculique munditiem, simul & ob omissionem tam multorum bonorum operum, & commissionem peccatorum in malis operibus, verbis atq; cogitationibus, sive mortalia ea sint, sive venialia. Hic potest anima universalem omnium

peccatorum facere memoriam, cum fiducia, quod cum tam pacificus hospes ad eum veniat, perque ostium eius introgrediatur, illi ignoscet, etsi peccata eius in arenæ maris aut stellarum Cæli numerum excrevisent. Dehinc ad pedes Domini expetendæ sunt animæ gratiæ; neque verò res viles petendæ, quippe à Rege, tanto, qui animam, tantopere deperit, res omnino magnæ sunt postulandæ. Primò quidem remissio peccatorum. 2. Virtutes in ornatum animæ, videlicet perfecta humilitas, Charitas, sui ipsius despectio, atq; alia omnia, quibus eam egere Domino perspectum est, ut consummati decoris Domini templum fiat. Hic exponendæ sunt etiam necessitates Ecclesiæ, Regni, Ecclesiasticorum Politicorumque Statuum, loci in quo degimus, parentum ac propinquorum, ac speciatim benedictarum animarum in Purgatorio. Postremò dum ad pedes JESU moratur anima, suum, que illi cor in habitaculum tradit, perpendere cum primis ac recogitare illam oportet magnitudinem ejus Domini, quem exceperit, supereffluentiam Charitatis, quam animæ exhibuit atque in Institutione SS. Sacramenti demonstravit, semetipsum ei præbens in cibum, qui est commemoratio amaræ illius Passionis. Ubi demum considerandū est animæ, quanta ille & quemadmodum est perpeffus, deque omnibus hisce Dominicis mysteriis, expers fundi oceanus conficiendus, in quo anima demergatur atque intinis ei uniatur complexibus, per admirabilem compassionem. Amen. Si ex hisce meditationibus illa

fructum spiritalem collegerit, DEO soli der gloriam.

Quindecim considerationes de stationibus Beatissima Virginis Domina nostra, quæ singulis diebus exerceri possunt.

In primis considera, quemadmodum SS. Virgo in templo fuit præsentata. Hic oranda sunt quindecies Pater & Ave Maria in memoriam 15. graduum, quos hæc suprema Regina triennis conscendit. Pete ab ea ut in cælum te ducat, suoque SS. Filio præsentet, 2. Considera qualiter SS. Virgo locum Angelicæ annunciationis inviserit, ubi divinus ejus Filius in purissimo ejus corpore homo est factus, & quomodo tunc Cælesti quodam splendore, miroque pulchritudinis decore donata fuit, dum nimirum Cælestis Sol in ea quievit. Hic ora 1. Ave MARIA, peteq; à divina Matre, ut nobis velit Humilitatis gratiam obtinere, quæ tunc in eadem tam eximie eluxit.

3. Considera, quomodo SS. Virgo Sanctam Elisabeth inviserit, qualiterq; ad infantuli divini præsentiam, quem in sacro suo utero MARIA gestavit, S. Joannes in alvo Matris suæ sit sanctificatus, illicque Conditorum suam adoravit. Hic ora unum Magnificat, peteq; humiliter quatenus velit Regina Cælorum à suo Filio obtinere, ut is gratiâ suâ te visitet, atque à peccatis absolvat.

4. Considera, quemadmodum Regia Mater inviserit locum illum in quo divinum Filium suum sine ulla Virginei pudoris læsione peperit; qualiterq; illa ejus paupertatem, exinanitionem, atq; derelictionem, in qua eodē

ab-

abjecto loco in mundum prodiit, sic contemplata. Perpende item hic ejus gaudia, quæ ex ortu ejus, atque adoratione Regum Pastorumque percipit. Hic recita Gloria in excelsis Deo, aut verò verum illum, Monstra te esse Matrem &c. & roga Virginem ac Matrem MARIAM, ut nobis omnibus paupertatem spiritus, commiserationemque erga pauperes impetret.

5. Perpende ut Regina Cæli templum inviserit, ubi suum Sanctissimum Filium obtulit, atque postmodum totum amissum triduo reperit. Ora hic unum Nunc dimittis &c. Repeteque verba illa, quæ Virginea Mater ad suum Divinum Filium protulit. Fili quid fecisti nobis sic? Ecce ego & Pater tuus dolentes quærebamus te. Ora hic Virginem pro gratiâ mundum deserendi, ac DEUM unum querendi, non absque acerbissimo sensu doloris, quod eum tam crebrò amiseris.

6. Contemplare ut Sanctissima Virgo locum illum visitavit, ubi S. Joannes purissimum omnique vacantem labe Filium suum aquis tinxit. Ora unum Pater & Ave Maria, peteque ut Constantiam tibi ac fidei augmentum obtineat.

7. Expende qualiter suprema omnium Virgo, solitudinem illam visitavit, in qua benedictus fructus ventris sui JESUS jejunavit, atque à Diabolo tentatus fuit. Ora unum Credo postulaque gratiam, Victoriâ in tentatione obtinendi.

8. Considera, quemadmodum Angelorum Regina Montem Thabor conscendit, in quo Filius ejus

transfiguratus in claritate apparuit, Oraque unum Pater & Ave Maria ac precare Reginam, ut gratiam tibi obtineat in Cælo dilectissimum suum Filium perpetuò in gloria sua contemplandi.

9. Perpende, quomodo sublimissima Cæli terræque Regina inviserit locum, in quo Regius ejus Filius Magdalene veniam peccatorum impetuit. Recita unum Pater & Ave Maria, postulaque ut nobis veniam peccatorum obtinere velit.

10. Considera qualiter Virgo MARIA visitando adierit locum illum, in quo dilectus Filius ejus Lazarum suscitavit à mortuis: dicque 1. Pater & Ave Maria, ut à Divino suo Filio petat, ut à morte peccati ad gratiâ vitam te revocet.

11. Meditare quemadmodum Virgo prudentissima locum illum inviserit, in quo Filius ejus ac Divinus Magister, supremam cum Discipulis suis Cœnam celebravit, suumque Sanctissimum corpus eidem in cibum ac pretiosum sanguinem in potum tribuit. Ora Pater & Ave Maria, atque Divinam precare Matrem, ut nobis impetret ad S. Communionem cum vera condecensque præparatione ac dispositione accedendi gratiam.

12. Contemplare, ut Mater Misericordiæ, hortum Olivetanum, Sanctissimum Sepulchrum ac Montem Calvarie adierit, in quo dilectus Filius ejus mortem oppetiit. Perpende item angustiam, quam tum in horto, tum in monte sustinuit. Ora hic tria Pater noster ac totidem Ave Maria, peteque velit illa nobis à Filio suo obrinere, ut suorum nos dolorum

participes reddat, & fortitudinem præstet afflictiones tolerandi.

13. Considera, ut afflictissima Mater, locum illum inviserit, in quo Sol Divinus, dilectissimus videlicet ejus Filius eam lætificavit, cum à mortuis resurrexisset, eidemque in gloria sua apparuit. Dic Antiph. Regina Cœli lætare &c. unumque Pater noster & Ave Maria ac pete, ut resurrectionem ad gloriam tibi obtinere velit.

14. Perpende ut Domina nostra progressa sit ad invisendum locum, ubi ejus Filius Rex gloriæ ac honoris in Cœlos conscendit, ubi etiam reliqua ejus SS. pedum vestigia osculis excepit. Ora 1. Pater noster & Ave Maria, & pete ab ea ut impetret tibi, quò semper in Cœlestibus cogitatione versari queas.

15. Considera quemadmodum MARIADOctrinæ &c. Magistra Apostolorum & Ecclesiæ Christi inviserit locum illum, ubi illa cum Apostolis Spiritum S. accepit. Perpende item qualiter SS. ejus obitus eidem sit revelatus, atque ut illa SS. Filii sui vocem audierit, Veni Columba, mea, Sponsa mea &c. Adhæc qualiter Apostoli omnes miraculo ad gloriosum ejus excessum convolarint. Utq; Regina Cœlorum Discipulos Christi in suo obitu animavit, eisque benedictionem suam impertierit, ac denique Sanctissimam suam animam Divino Filio suo tradiderit, corpus verò longè sole clarius à decessu remanserit. Dic unum Salve Regina & ora, ut velit Advocata tua esse, teque in vita & morte comitari.

Amen.

ORATIO.

*Quam D. DEUS Sor. Joanna præmisit
eamque edocuit, pro animabus in
Purgatorio desentis.*

Indicavit D. DEUS famula suæ Joannæ, quòd ad orandum pro animabus Purgatorii ad sequentem modum se præparare disponereque deberet, ac dicere. Pater æterne, rogo te per JESUM Christum Filium tuum meumque Dominum ac Salvatorem, velis mihi omnia peccata mea, atque omne quod toto vitæ meæ decursu, cogitatione, verbis ac operibus unquam perperam egi, atque inde reatum pœnæ incurri, mihi ignoscere, uti & omne id in quo tuæ Sanctissimæ voluntati adimplenda defui; aut quod contra proximum non integro pectore, sedulitate curaque debitâ gessi, nec taliter, uti tuus amor justè ac meritò requirebat. Fac me Domine animo corporeque totam puram. Post hanc præparationem ita tibi erit orandum. Pater æterne, precor te per JESUM Christum Filium tuum dignissimum, amoremque illum qui eum ad egi hominem fieri, nec non per merita Sanctissimæ ejus Passionis ac mortis, perque immensam Charitatem illam, quâ mortem sustinuit, itemque pretiosum sanguinem ejus, quem pro toto genere humano fudit, velis animas Parentum meorum, Confessariorum seu animæ Curatorum, qui mihi bono consilio ac benefactis auxilium præstitere, sicut & animas inimicorum meorum, qui mihi malè fecerunt à pœnis purgatorii

gatorii eripere. Oro etiam te generatim pro cunctis fidelibus defunctis, qui in Purgatorio detinentur, pœnaeq; luunt. Orationem istam DEUS illi præiuit, atque pollicitus est, se omnes, qui eam ita oraverint, exaudire, atque juxta eorum postulata velle agere, dummodo illi in gratia sua, dum eam pronunciant, sint constituti.

CAPUT VI.

Versus aliquot seu Rythmi, quos Ven. Virgo Sor. Joanna à JESU MARIA fecit, atque ad Cytharæ sonitum cecinit.

Plurimos homines, cum DEI amore succenduntur, solent Poëticis etiam Commentationibus Lusibusque spiritum suum magis magisque ad amandum excitare. Eadem hac mente Ancilla Domini Joanna multos Rythmos composuit, quos deinde inter Cytharæ modulos, mirâ quadam gratiâ suavitateque concinuit. Complures inter, quos post se scriptos reliquit, aliquot hic adducere constituimus.

CANTICUM AC
LUSUS CYTHARÆ SOR.
JOSIS JOANNAE à JESU MARIA
in die suæ Professionis.

O Venturoso dia
En que la nueva Esposa del Amado

Con gala, y bizartia
Clara mente ha mostrado
Que el coraçon de amor tiene abraçado.

O dies fortunata!
Quâ Christo Sponsa jungitur,
Quâm pulchra, quâm ornata
Dum Sponsi donis ungitur:
In Sponsum est translata
Cor Sacro telo pungitur,
O Unitas beata!

O empenno venturoso
Pues desde oy en su Dios se ha transformado:
Viviendo en el Esposo
Con ser tan levantado
Que el coraçon de amor tiene abraçado.

Felix labor & pœna,
Queis Sponsa transformatur
Donatur mirâ Strenâ,
In Deum elevatur:
Inde fit Deo plena
Dum Sponsi vulneratur
Amore cordis vena,

O dulce, y feliz muerte
Pues con morir à todo lo criado
Os ha cabido en suerte
Un Dios enamorado
Que el coraçon de amor tiene abraçado.

Mors bona & optata
Quâ soli Deo vivitur:
Cuncta tollens creata,
Queis Sponsa planè moritur:

It